

De gældende regler om beskatning til staten af faste ejendomme findes i lov nr. 352 af 7. august 1922 om beskatning til staten af faste ejendomme med ændringslove nr. 47 af 6. marts 1936, nr. 102 af 14. april 1937, nr. 289 af 3. juli 1942, nr. 88 af 7. marts 1951 og nr. 61 af 12. marts 1955, samt i den nævnte lov om fiksering af ejendomsskyld til staten.

Reglerne om grundstigningsskyld har hidtil været udformet i en særlig lov (lov nr. 202 af 20. maj 1933, der er afløst af den nugældende lov nr. 265 af 27. maj 1950), men da grundstigningsskylden efter sin karakter er en skat, der hviler på fast ejendom, og hvis størrelse på samme måde som grundskylden er afhængig af ejendommens grundværdi, er det systematisk rigtigt og tillige mest praktisk, at reglerne optages i loven om beskatning til staten af faste ejendomme.

Reglerne i nærværende lovforslags § 11 (ad afsnit II B) om grundstigningsskylden bygger i hovedsagen på reglerne i loven af 27. maj 1950, hvortil slutter sig finansministeriets bekendtgørelse nr. 375 af 1. september 1950, idet der dog på væsentlige punkter stilles forslag om ændring af de nugældende regler, hvilket særligt gælder med hensyn til reglerne om den grundværdistigning, der inddrages under afgiftsplikten.

Efter 1933-loven var „nulpunktet“ grundværdien efter fradrag for forbedringer ved 7. alm. vurdering pr. 1. januar 1932, eventuelt omvurderingen pr. 1. januar 1933, men af den siden da konstaterede grundstigning svarede kun afgift af halvdelen, efter at der i forvejen var fradraget 2 såkaldte grundbeløbstillæg: Tillæg I („konjunkturtillægget“) beregnet i forhold til grundbeløbet med en procent, der skulle svare til den almindelige stigning i grundværdierne, og tillæg II („fejlvurderingstillægget“) = 10 pct. af grundværdien, dog med nogen nedsettelse for grundværdier, der var over 40 kr. pr. m².

Ved 1950-loven skærpedes afgiften derved, at man under afgiften inddrog $\frac{3}{4}$ af grundstigningen, medens man bibeholdt grundbeløbstillæggene i det væsentlige uforandret.

Det fastsattes i 1950-loven, at grundværdien efter fradrag for forbedringer ved 10. alm. vurdering pr. 1. oktober 1950 skulle være grundbeløb ved udmåling af den grundstigning, hvorpå den ny lovs regler fandt anvendelse, medens den ved 10. alm. vurdering beregnede afgiftspligtige grundstigning fikseredes og bliver fordelt i udstyknings-tilfælde efter samme forhold som grundbeløbet.

Nærværende lovforslag går ud på, at reglerne for beregningen af „konjunkturtillægget“ ændres noget, at „fejlvurderingstillægget“ udgår, samt at

man under afgiften inddrager hele stigningen og ikke som nu kun $\frac{3}{4}$ af denne.

1950-lovens grundbeløb bevares som udgangspunkt for udmåling af stigningen og de foreslåede ny regler for beregningen af den afgiftspligtige grundstigning finder anvendelse på hele den grundværdistigning, der er konstateret efter den 10. alm. vurdering. Efter de foreslåede regler i § 11 (ad § 59) vil de skærpede regler med hensyn til beregningen af grundstigningsskylden dog ikke få betydning for den grundstigning, der er konstateret i tiden mellem 10. alm. vurdering og ikrafttrædelsen af de foreslåede ny lovregler, idet der ved lovens ikrafttræden gives den enkelte ejendom en afgifts fritagelse, der ophæver skærpeisen for så vidt angår den grundværdistigning, der er konstateret inden lovens ikrafttræden.

Ved forslaget § 11 (ad § 60) er der sket en realitetsændring af reglen i 1950-lovens § 9 om ansættelse af værditab for bygninger m. v. som følge af konstateret grundstigning og om dette værditabs afkortning i den afgiftspligtige grundstigning. Der tilsigtes herved dels en tydelig afgrænsning af de tilfælde, hvor værditabsansættelse skal ske, dels en ordening, der sikrer, at et ansat værditab i videst muligt omfang kommer ejeren til gode.

De særlige regler i 1950-lovens § 13, stk. 1-3, og § 14 om adgangen til i anledning af påtænkt salg eller sket salg at få foretaget vurdering og beregning af afgiftspligtig grundstigning dels for selvstændigt vurderede ejendomme (§ 13, stk. 1), dels for udstykkede arealer (§ 13, stk. 2 og 3), såvel i forbindelse med som udenfor de almindelige vurderinger og årsomvurderingerne, er udgået som særlige bestemmelser i forslaget. Der er dog ikke herved sket nogen realitetsændring, idet reglerne er indføjet i loven af 23. juni 1956, §§ 2, 4 og 8 og i forslaget § 11 (ad § 65).

Den i 1950-lovens § 15, stk. 5, indeholdte regel om adgang for en ejer til at få en uforbindende erklæring fra vurderingsrådet om grundværdien for opmålte, men endnu ikke særskilt matrikulerede arealer under salg, er ikke medtaget i forslaget. Motiveringen herfor er dels, at bestemmelsen stiller vurderingsrådet overfor yderst vanskelige opgaver, dels at de pågældende erklæringer i mange tilfælde ikke vil være fyldestgørende for ejeren som grundlag for en beregning af, hvilken afgiftspligtig grundstigning, der vil opstå for det pågældende areal ved en senere udstykningsvurdering, hvorfor erklæringerne kan befrygtes at ville virke mod deres hensigt. Løvrigt har bestemmelsen, efter hvad der er bragt i erfaring, kun meget sjældent været bragt i anvendelse.